

НАРОДЖЕНИ ВІЛЬНИМИ

№107

e-mail: vspr22@ukr.net

БОЙОВИЙ БЮЛЕТЕНЬ
ЦЕНТРУ МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

ДУШУ - БОГУ, ЖИТТЯ - УКРАЇНІ, ЧЕСТЬ - НІКОМУ!

Офіційно

61 ОПЄБр під Білорусь: Що ми знаємо про першу українську єгерську бригаду

Нещодавно у складі Збройних Сил України з'явилася нова і досить екзотична бригада – 61-ша окрема піхотна єгерська бригада (61 ОПЄБр). Це з'єднання сухопутних військ ЗСУ, яке призначене для ведення бойових дій у лісовій та болотистій місцевості.

Бригада була створена лише 25 квітня 2019 року спільною директивою Міноборони та Генштабу ЗСУ з головною метою посилення оборони України на північному кордоні. Хоча, сама бригада, як військова одиниця, існувала й раніше – з 2015 року, коли її створили, як 61-шу окрему мотопіхотну бригаду у складі Корпусу резерву. Наприкінці травня 2017 року вона навіть брала участь у військових навчаннях на Гончарівському полігоні у Чернігівській області, але не більше того.

Про новостворену бригаду відомо, що вона базується у місті Чернігів і відноситься до механізованих сухопутних військ ЗСУ оперативного командування "Північ". Вже згаданою директивою від 25 квітня вона була переведена з Корпусу резерву до бойового складу.

Відомо, що дана бригада комплектується лише військовослужбовцями контрактної служби, із досвідом бойових дій або цивільною діяльністю, спорідненою зі специфікою бригади: мисливці, єгери, співробітники лісових господарств тощо. При цьому, пріоритет надаватиметься військовослужбовцям Сил Спеціальних операцій (ССО) та військової розвідки. Тобто планується, що це буде своєрідний лісовий спецназ.

Необхідність створення єгерської бригади продиктована вимогами часу. Як відомо, на півночі Україна межує з Білоруссю, спільний кордон з якою простягається на 1084 кілометри переважно лісової та болотистої місцевості. І хоч сама по собі Білорусь жодних загроз Україні не несе, однак вона дозволяє (дбровільно, чи під тиском – не важливо) російським військам почуватися на своїй території, наче вдома.

Неможливо не помітити, як останнім часом президент Росії Володимир Путін тисне на президента Білорусі Олександра Лукашенка з метою прискорення політичної анексії "братньої республіки".

Про плани Путіна поглинути Білорусь відкрито говорять уже не перший рік, однак останнім часом президент Росії помітно активізувався у цьому напрямку – весь 2018 рік представники Мінська і Москви за ініціативою Кремля обговорювали створення так званої Союзної держави, введення однієї валюти і навіть запровадження єдиної державної мови.

Не варто також забувати й про непереборне бажання Володимира Путіна розмістити свої війська на території Білорусі. Про те, що частина регулярних військ Російської Федерації залишилася на території Білорусі ще після спільних військових навчань "Захід-2017", говорили неодноразово, хоч Лукашенко ці слова завжди спростовував.

Менше з тим, всі ми прекрасно розуміємо, що рано чи пізно Путін може добитися свого і сусідня з нами Білорусь стане якщо не частиною Росії, то принаймні територією, яку контролюватиме російська армія. Для України це загрожуватиме якщо не повноцінним військовим вторгненням (відстань від білоруського кордону до Києва всього 150 км, або три танкових переходи), то постійними диверсійними операціями росіян (у цьому регіоні знаходяться три атомних електростанції,

дві з яких працюючі). Тому й потрібне військове з'єднання, яке зможе фахово протистояти цим викликам у лісовій та болотистій місцевості.

Сама ідея такого виду військ не нова і давно та успішно застосовується у країнах Західної Європи. Зокрема, у Фінляндії ще у 1943 році був створений 4-й окремий батальйон глибинної розвідки, який з 1997 року носить назву Окремий єгерський полк спеціального призначення "Утті".

Під час Другої світової війни фінські "єгери" провели 275 операцій в тилу радянських і німецьких військ на відстані до 300 км від лінії фронту. Сучасний єгерський полк основним бойовим завданням має ведення розвідувально-диверсійної діяльності в інтересах фінських збройних сил. У мирний же час полк "Утті" є навчальною військовою частиною, що забезпечує підготовку військовослужбовців строкової служби, перепідготовку резервістів, а також служить базою для мобілізаційного розгортання частин і підрозділів військового часу.

Цілком можливо, що й українська 61-ша окрема піхотна єгерська бригада буде розвиватись за схожим сценарієм.

За матеріалами Dero.ua

Розбираємося з фактами

Геннадій Карпюк,
військовий аналітик

Щодо критики – можна з чимось погоджуватися, дискутувати. Водночас не можна не відзначити, що чисельність генералітету в Україні цілком відповідає західним стандартам. А подекуди й нижча від показників країн НАТО. І що в останні роки серед українських військових генералів з'явилася ціла плеяда нових керівників, лідерів, які пройшли АТО та ООС, здобули безцінний досвід, буквально на своїй шкірі зрозуміли, чому і як нам потрібно досягти стандартів Північноатлантичного альянсу.

Генеральський корпус у цифрах і відсотках

Для початку – про цифри. На початку війни, 2014 року, в українському війську служило майже 140 тис. військовослужбовців, що передбачало існування 151 штатної генеральської посади. Відтоді чисельність ЗСУ загалом зросла до 250 тисяч осіб. Здавалося б, пропорційно могла зрости й генеральська когорта, та ще й у особливий період. Проте наразі в Збройних силах України служить всього 112 діючих генералів, а не 300 чи 500, як декому привиділося.

Причому це зовсім інша професійна якість такого керівного складу з вищим рівнем відповідальності й вимогливості, аніж у довоєнну добу, повірте! Як і тому, що буквальна вартість генеральського звання є мізерною, адже за звання “генерал” військовослужбовець отримує доплату лише на 70 гривень більшу, аніж за “полковника”.

Доречно поінформувати і про те, що в непростий, “воєнний” період 2014-2019 років у ЗСУ в середньому присвоювали приблизно 20 генеральських звань за рік, тоді як в окремі попередні роки – 30, 32 й навіть 36.

Порівняймо, а яке співвідношення поміж офіцерським та генеральським складом у провідних арміях світу і в ЗСУ?

Виявляється, що генералами в офіцерському корпусі армії США і ФРН є 0,5% військових, у Великій

Скільки в ЗСУ генералів: спростовуємо вигадки і розставляємо акценти

У соцмережах і ЗМІ періодично з'являються дописи, в яких автори немовби “авторитетно” та “професійно” звинувачують декотрих військових керівників, а то й весь армійський генералітет у некомpetентності, і загалом – звинувачують армію в непомірній, неадекватній кількості генералів. Дехто з коментаторів, навіть політиків “нової хвилі” примудряється нараховувати в нашому війську по декілька сотень генералів, немовби змагаючись між собою розміром власної недолугої вигадки.

Британії – 1,5, Італії – 1,6%, Туреччині – 0,9, а в Україні – 0,22%.

ОТЖЕ, УКРАЇНА МАЄ ЗНАЧНО НИЖЧИЙ ПОКАЗНИК ЧАСТКИ ГЕНЕРАЛІВ.

Проте у нас справді іще помітно більше старших офіцерів. Позитив у тому, що їх число поступово скорочується. І ця раціоналізація отримує схвалення в наших натовських партнерів і навіть у доморощених критиків.

Але я “розчарую” навіть тих, кого роздратувала і наявна кількість українських армійських генералів. Так ось, з усього обсягу генеральських посад у ЗСУ 112 справді займають генериали, а 32 – полковники.

Ще три генерал-лейтенанти та 13 генерал-майорів обіймають посади, на яких їм можуть присвоювати вищі військові звання.

Або погляньмо на питання в іншому ракурсі. Скільки потрібно Україні директорів заводів, школ, ректорів університетів, голів концернів, редакторів газет, керівників громад або церковних парафій? Правильно – стільки ж, скільки існує згаданих закладів, установ чи об'єднань. І що ж, запитає цивільний? А те, що ці люди є своєрідними “генералами” – кожен у своїй іпостасі. Але ж їхню кількість ніхто не перебільшує, не піддає обструкції їхній статус та імідж.

Так от, Україна матиме стільки генералів, стільки потрібно буде, залежно від завдань сектора оборони, наявних загроз та прийнятих штатних стандартів.

Великоіркове “щастя”

Показовим у цьому сенсі є травневий Указ Президента України №183/2019, в якому йдеться про присвоєння

генеральських звань. На мою думку, там немає жодного прізвища, жодної людини, яка би не брала активної, діяльної участі в захисті країни, яка би не ризикувала життям, виконуючи бойові завдання.

Далекі від армії “експерти” одразу ж огульно зарахували генералів у піксельному однострої до когорти штабних консерваторів. Мовляв, нам потрібні нові обличчя, без совкових шор, без корупційного бекграунду. Та на повірку за цим набором популістських штампів немає найменшого натяку на правду.

А правда в тому, що не існує у світі армії, де б на підготовку та селекцію ефективного генерала не витрачалося б щонайменше 20 років інтенсивного навчання, служби в полі й казармі, здобуття командного досвіду, в якому є як успіхи, так і прорахунки.

Офіцери, генериали – такі ж живі люди, як і їхні співгромадяни, але вони обрали стежку військового

керівника, командира – дорогу не надто привітну, деколи жорстку.

Очевидно, що українцям слід пройти “генеральний генеральський лікнеп”, аби знівелювати гори брехні та купи інсінуацій, які засмітили наші медіа та людські мізки.

Генеральське “щастя” – це насамперед відповідальність за тисячі життів, за кожен метр української землі, неба й моря. Це важка ціна командирського рішення на війні, коли, як не крути, а без втрат не обйтися. Це особистий приклад професійності, мужності, чесності. Турботливий батько і вимогливий керівник для тисяч синів та дочок – ось ким має бути справжній генерал зі справжнім щастям, без лапок двозначності.

“Розумникам”, які дозволяють собі поспішність у висновках, я порадив би поспілкуватись із першим українським генералом, який

ніколи не служив в радянській армії – Олегом Мікацем, чи головним десантником країни Михайлом Забродським, знавцем кількох мов, геройчним Ігорем Гордійчуком, чи “генерал-кіборгом”, як деколи його називають, Ігорем Луньовим.

І когорта таких бойових генералів дедалі більшає. Нещодавно генералами стали Артем Лучніков – перший заступник командувача морської піхоти ВМС ЗСУ, Дмитро Марченко – начальник Головного управління розвитку та супроводження матеріального забезпечення ЗСУ, Андрій Соколов – заступник командувача військ ОК “Південь”, колишній комбриг 72-ї механізованої бригади й чимало інших.

Згадані генерали – нова військова генерація, яка зовсім недавно пройшла випробування “українською Масадою” – Савур-Могилою. Ім не дорікнеш, що вони не нюхали пороху. Навіть натовці визнають: у цих хлопців є чому повчитися. Як і у звичайних бійців та сержантів, серед яких уже чимало справжніх, не лубочних бойових лідерів.

Ми лише на старті, і нам потрібен, порівняно з Ізраїлем, який часто ставлять у приклад, колосальний людський та економічний ресурс, щоби знову повернути Савур-Могилу, аби вона вже ніколи не впала. І так само сакралізувати її, як це відбулося із ізраїльською Масадою, легендарною фортецею в скелях.

...Виконуючи завдання в АТО, загинули три українські генерали. Ці люди не випадково там опинилися, а саме як керівники, котрі полягли в бойових умовах. І в свою останню секунду вони точно знали, що їх, як і рядових, чекає одна доля на всіх.

Тож вирішуйте, кому вірити – фантазерам-критикам чи офіційним даним.

Українська мілітарна історія

Збройні Сили України у протистоянні російській агресії (2014–2015 рр.)

(Продовження. Початок в ББ №106)

В другій половині серпня 2014 р. розгорнулися бої за Іловайськ – важливий центр комунікацій на схід від Донецька, зайняття якого дозволило б відрізати постачання зброї та бойовиків до Донецька. Українські силовики увійшли в Іловайськ 18 серпня. Вони змогли взяти під свій контроль більшу частину міста, однак після введення регулярних російських військ 23–24 серпня і через дезертирство окремих українських підрозділів 28 серпня іловайське угруповання опинилося в оточенні. 29 серпня вночі Путін звернувся до бойовиків із закликом відкрити гуманітарний коридор для українських військових, що опинилися в оточенні. Терористи згодом заявили, що готові випустити бійців з оточення. 30 серпня о 10:00 українські військові організованими колонами почали рух з міста, однак колони були підступно розстріляні. Сутичка під Іловайськом стала переломним моментом війни на Сході України – Збройні Сили України втратили ініціативу на Донбасі й перейшли від атаки до оборони. Важкі втрати спонукали українське керівництво до укладення

Мінського перемир'я в рамках контактної групи Україна – Росія – ОБСЄ із задушенням представників російських бойовиків.

5 вересня 2014 р. був підписаний і вступив в дію „План мирного врегулювання ситуації на сході України” (відомий як „Мінська угода“). Однак з моменту укладання угоди фактично над її виконанням працювала лише українська

сторона. Верхівка Російської Федерації та керовані нею бойовики показали суцільний саботаж взятих на себе зобов'язань.

До середини січня 2015 р. на лінії розмежування в Донецькій та Луганській областях спостерігалась хитка рівновага, що переривалась постійними провокаціями з боку бойовиків. 15 січня терористи поновили активний наступ на Донецький аеропорт. Успішна оборона цього об'єкта тривала до 19 січня, проте ситуація погіршилася після того, як бойовикам вдалося підірвати частину перекриття другого поверху. До 22 січня українські військові, охрещені за свою стійкість „кіборгами“, змушені були залишити об'єкт. Оборона Донецького аеропорту, що тривала 242 дні, гідною сторінкою увійшла в історію Збройних Сил України. Не меншу мужність проявили й захисники Луганського аеропорту. 146 днів українські воїни, у тому числі й бійці львівської 80-ї окремої аеромобільної бригади, стійко захищали цей важливий об'єкт.

Важливим плацдармом, що утримувався українськими військами з липня 2014 р., був район міста Дебальцеве. Цей плацдарм не дозволяв встановити безпосередній зв'язок між угрупованнями терористів у Донецькій та Луганській областях. Тому вони докладали максимум зусиль для його ліквідації. Зробити це вдалось тільки 18 лютого 2015 р. завдяки залученню військовослужбовців регулярної російської армії та широкомасштабним поставкам озброєння з Російської Федерації. З лютого 2015 р. на лінії розмежування в Донецькій та Луганській областях суттєвих змін в розташуванні українських військ і терористів не відбувалося.

Російська агресія проти

України зумовила численні жертви й матеріальні втрати. Для її відбиття українське суспільство напружило усі сили, що виявилось, зокрема, у широкому волонтерському русі на підтримку армії та припливу добровольців у силові структури. Чисельність Збройних Сил України значно збільшилась – на лютий 2016 р. вона сягала 275 тис. чол. Сформована ціла низка нових частин, відповідно до нових вимог перебудована структура управління. Зокрема, у Сухопутних військах утворено чотири оперативних командування: „Північ“, „Південь“, „Схід“ та „Захід“. Відновлюється боєздатність Повітряних Сил, практично „з нуля“ відбудовуються Військово-Морські Сили. У січні 2016 р. створено четвертий вид Збройних Сил України – Сили спеціальних операцій. На озброєння надходять нові й модернізовані взірці озброєння та військової техніки: бронетранспортери БТР-3Е, БТР-4, „Дозор-Б“, танки „Булат“ та „Оплот“, протитанкові ракетні комплекси „Стугна“, літаки-штурмовики Су-25М1, винищувачі МіГ-29УМ1, військово-транспортні літаки Ан-70, гелікоптери Мі-8МСБ-В та ін.

У боях за незалежність і територіальну цілісність України геройчно проявили себе сотні випускників нашої Національної академії. За виняткову мужність, геройзм, самопожертву і незламність духу п'ятьох із них присвоєно звання Героя України: старшому лейтенанту Євгенію Зеленському (посмертно), майору Олександру Петраківському, майору Олександру Порхану, старшому лейтенанту Володимиру Гринюку та старшому лейтенанту Василю Божку.

Історія українського війська, курс лекцій

Про соціалку

ЗАРПЛАТА ВІЙСЬКОВИХ

На скільки збільшили зарплату за участі в ООС

Перша лінія
Було 12 000 грн
Стало 17 000 грн

Друга лінія
Було 5 500 грн
Стало 6 500 грн

На 2019 рік

Заплановане підвищення зарплати військовим на 30%

Держбюджет України 49 600 000 грн для виплат військовим

Мінімальні зарплати

• КОМАНДИР БРИГАДИ	42 000 грн
• КОМАНДИР БАТАЛЬЙОНУ	31 500 грн
• КОМАНДИР ВЗВОДУ	від 35 500 грн
• РЯДОВИЙ ВІЙСЬКОВИЙ	від 25 000 грн
• КОМАНДИР ВІДДІЛУ	від 20 600 грн
• КОМАНДИР ГРУППИ ВІДДІЛІВ	27 300 грн
• РЯДОВИЙ ВІЙСЬКОВИЙ	16 800 грн

■ На першій лінії ■ В інших районах

План рф пошел не по сценарию: выдача паспортов для жителей «лыдыныры» имеет ограничения

1 мая президент Российской Федерации Владимир Путин подписал указ об упрощенной процедуре получения российского гражданства для отдельных категорий граждан Украины. В частности, жителей оккупированных территорий и беженцев из Донбасса и Крыма. Но уже сегодня паспортные столы приостанавливают прием документов для получения российского гражданства. Об этом сообщают сами местные жители.

Как выяснилось, потенциальными получателями паспортов Российской Федерации самопровозглашенных «лыдыныры» на добровольно-принудительной основе являются: «чиновники» местных «администраций», участники «силового» блока (так называемых народной милиции, военизированных структур, МЧС и прочих формирований). Для всех остальных прием документов приостановлен «до особого распоряжения».

Те, кто все же успел подать документы, уже столкнулись с большими проблемами. Возмущение вызывает тот факт, что в оформленном паспорте гражданина РФ у большинства лиц проставляется отметка об

«ограниченных возможностях» и документ будет действовать только на территории Ростовской области.

По информации местных жителей, руководство так называемых «республиканских силовых структур» проводит мероприятия по выявлению лиц, выражавших недовольство особенностями получения паспортов РФ, для проведения с ними соответствующей профилактической работы.

Отмечается также, что оккупанты повысили уровень агитации местных жителей получать российские паспорта.

Куда могут поехать жители самопровозглашенных республик, не имея материальных возможностей обосноваться на новом месте? Застойная бедность в экономически депрессивных регионах только воспроизводится.

Конституция гласит, что гражданин Украины должен иметь только одно гражданство, поэтому те люди, которые захотят получить российское гражданство, автоматически потеряют украинское. Соответственно и все преимущества, которые имеют граждане Украины – украинские загранпаспорта, позволяющие путешествовать без виз по 120-ти странам и

Евросоюзу. Оставаясь гражданами Украины, жители так называемых «лыдыныры» имеют право получить юридически правильное свидетельство о рождении ребенка и оформить паспорт гражданина Украины по достижению им 16 лет. Обеспечить своим детям цивилизованное, перспективное будущее, дать возможность получить образование и дипломы, признанные международным сообществом. Оставаясь гражданами Украины, жители оккупированных территорий имеют возможность защитить свои права и интересы в украинских, европейских и международных судах. Оставаться гражданином Украины – значит оставаться частью цивилизованного общества, где господствует право, справедливость и гуманизм.

Уделить внимание нужно и тому, что получение российской социальной пенсии, на что так надеются некоторые жители временно неподконтрольных украинской власти территорий Донбасса, по закону России предусмотрено для граждан РФ, достигших возраста 70 и 65 лет (соответственно мужчины и женщины) и постоянно проживающих на территории России не менее

15 лет.

Участники незаконных вооруженных формирований и «государственные» деятели так называемых «лыдыныры» (которым будут выдавать паспорта РФ в первую очередь) должны знать, что их ждет присяга, принимаемая новыми гражданами РФ. Это обязует их к выполнению определенных правил, а именно – декларированию доходов, уплаты налогов (в том числе от доходов полученных за пределами РФ), прохождению военной службы (как показывает опыт крымчан – не только по месту жительства, но и на территории всей России, а также и за ее пределами (например, в Приднестровье, Армении, Сирии и так далее).

Стоит понимать, что согласно данным Министерства иностранных дел Украины, россияне не могут въехать на территорию Украины по российским паспортам в 2019 году. Тем, кто предъявляет на границе только внутренний паспорт РФ, во въезде на территорию Украины отказывают.

Поэтому желающие получить российский паспорт должны помнить о проблемах, с которыми им предстоит столкнуться в будущем.

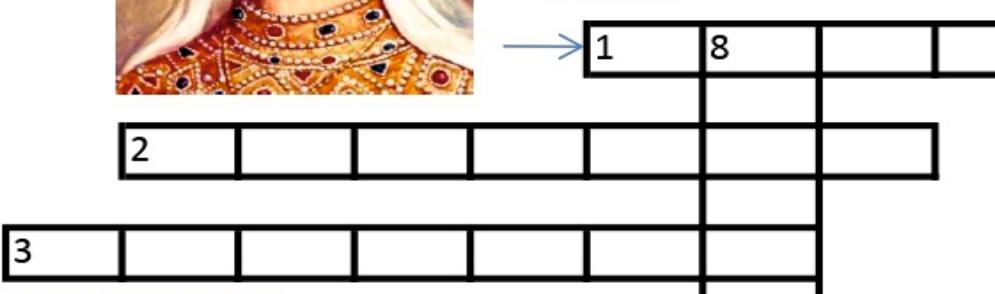
Зоряна Демченко

Перевір свої знання

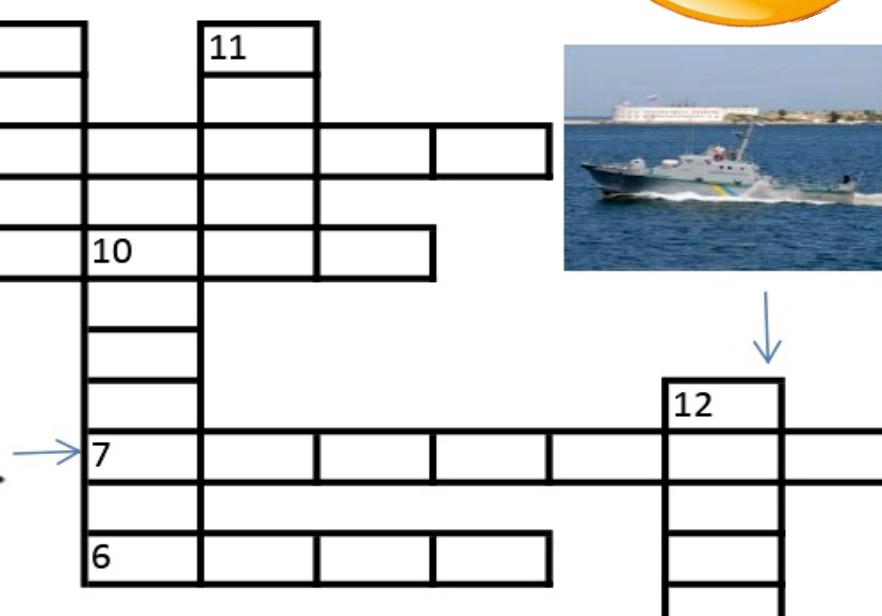
ПО ГОРИЗОНТАЛІ

1. Ім'я київської княгині на фото 1
2. Вид строю
3. Військове звання
4. Людина, яка служить на військовому кораблі
5. Пристосування для утримання плавзасобу
6. Броньована бойова машина на гусеничному шасі
7. Фото 2

ПО ВЕРТИКАЛІ

8. Найвища структурна одиниця в давньоримській армії
9. Організовані збройні сили для ведення воєнних дій на суші
10. Вихованець вищого військового навчального закладу
11. Розмовна назва масивних військових черевиків
12. Невелике легке судно (Фото 3).

Відповіді на кросворд, опублікований в ББ №105

Горизонталь: 1. Артилерія; 2. Полководець; 3. Антонов; 4. Майор; 5. Берці; 6. Арсенал; 7. Пірнач; 8. Оборона.

Вертикаль: 9. Мазепа; 10. Капелан; 11. Колона; 12. Айдар; 13. Батарея.